

handling imellem fremmede Cabinetter, vilde have Ære af en Overenskomst, som var affuttet paa den Maade, som Overenskomsten mellem Indenrigsministeren og Finantsministeren; det forekommer mig imidlertid for det Første, at denne Sammenligning mellem en Forhandling mellem forskellige Cabinetter og en Forhandling mellem samme Lands Ministre er høist uheldig, og jeg skal tilføje, at det forekommer mig at være aldeles klart, at en Rets-handels Gyldighed paa ingen Maade berører Grad ere nøie iagttagne. Jeg vilde finde det høist usømmeligt, om to Ministre i deres Indbyrdes Forhold vilde hænge sig i Formaliteter; den ene Minister skulde da vel kunne stole paa meget paa sin Collega, at naar der virkelig havde fundet en Overenskomst eller Aftale Sted, maatte Formerne være aldeles ligegyldige. I Udvalgets Betænkning er der endelig udtalt endnu en Grund, hvorfor man uden Betænkning kunde erklære den omtalte Forpligtelse for Indenrigsministeren for ikke eksisterende, den nemlig, der er udtrykt saaledes, at Monarchiets Finantsminister, idet han contraheerede med Sir Peter, var sig bevidst, at Kongerigets Indenrigsminister ikke retsgyldig kunde forpligte Kongerigets Reservecfond. Jeg veed oprigtig talt ikke, hvorpaa det ærede Udvalg støtter denne Sætnings Rigtighed, men jeg læser videre, og har sammenholdt denne Udtalelse med, hvad der findes i Finantsministerens Skrivelse til Indenrigsministeren af 13de September 1859. Man støtter sig da altsaa paa den Udtalelse af Finantsministeren, at Indenrigsministeren kun kunde paatage sig en saadan Forpligtelse, som der er Spørgsmaal om, under Forudsætning af, at der ikke i Mellemtiden vedtoges nogen for ham bindende Lovbestemmelse om Anvendelsen af Kongerigets Overflud o. s. v. — men jeg maa tilstaae, at jeg ikke formaaer at fatte, at en Udtalelse af, at der var en Mulighed for, at der kunde skee Forandringer i Lovgivningen, som kunde betage Indenrigsministeren en vis Competence, skulde være eensbetydende med at erkende, at han ikke havde denne Competence; det er saa langt fra, at jeg kan rime disse to Ting sammen, at det tværtimod forekommer mig klart, at naar

man siger, at Lovgivningen skal forandres, for at en Mand kan miste en vis Competence, saa ligger deri, at han nu har denne Competence. Var det ikke ogsaa naturligt, at Finantsministeren udtalte sig saaledes? Jo! Naar vi huske paa, til hvilken Tid denne Udtalelse fremkom, saa er den aldeles i sin Orden; den fremkom nemlig i Efteraaret 1859, da det Tidspunkt nærmede sig, da Loven af 4de Marts 1857 om Reserveconden udløb, da altsaa det Tidspunkt nærmede sig, da der netop skulde gives en ny Lov om Totalkassereholdningen og om Kongerigets særlige Reservecfond. Det var da naturligt, at man henviste til den Mulighed, at der kunde blive givet Lovbestemmelser om Reserveconden, som vilde hindre Indenrigsministeren i at gjøre, hvad der her var Tale om, men deri ligger, som sagt, meget snarere, at han, saaledes som Lovtilstanden da var, havde Competencen. — Efter min Formenting foreligger der altsaa en Forpligtelse for Indenrigsministeren, men jeg vil nu for et Dieblif stille mig paa de Herrers Standpunkt, der mene, at der ikke er en Forpligtelse tilstede, og jeg vil da opfaate det Spørgsmaal: bør man selv under denne Forudsætning stemme for Beslutningen? Jeg vil derpaa svare, at det dog ikke alene kommer an paa, hvad ærede Medlemmer mene om Forpligtelsens Tilværelse eller Afketilværelse, men at vi dog ikke ganske kunne see bort fra, hvad de paagjældende Personer selv mene derom; og nu har den ærede Indenrigsminister, hvis jeg ikke ganske har misforstaaet ham, udtalt, at han antager, at Kongerigets Indenrigsminister er bunden ved denne Overenskomst, og at Monarchiets Finantsminister fremdeles gjør Paastand paa, at Indenrigsministeren er bunden. Monarchiets Finantsminister anseer sig altsaa i sin Ret til at fordrø denne Overenskomst opfyldt, og den ærede Indenrigsminister har bedre, end jeg formaaede at gjøre det, henledet Opmærksomheden paa, hvor magtesløse vi her staae ligeoverfor Monarchiet, naar det fordrer Opfyldelsen af denne Overenskomst. Men hvorledes staae vi fremdeles ligeoverfor Indenrigsministeren, naar han mener, at han er bunden ved denne Forpligtelse? Ja, Svaret ligger overordentlig nær; den Mand, som har udtalt, at han anseer sig